

Arrest

nr. 71 016 van 29 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 19 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 juli 2011 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. VAN OUYTSEL, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 15 juni 2010, verklaart er zich dezelfde dag vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 22 juni 2011, verstuurd op 22 juni 2011.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Shabqadar. U zou een zakenman zijn. Op 19 december 2005 zou u ontvoerd zijn. Uw ontvoerders bleken banden met de taliban te hebben. Ze zouden een losgeld geëist hebben van uw vader. Uw vader zou de interventie van een ‘jirgah’ (raad van ouderen) gevraagd hebben, maar dit zou op niets zijn uitgelopen. Uiteindelijk zou uw familie uw ontvoering gemeld hebben bij de politie. Begin februari 2006 zou u na het betalen van losgeld vrijgelaten zijn. De mannen die u ontvoerd hadden, zouden u hierna nog geregeld lastiggevallen hebben. Zo zouden ze geregeld geld van u gevraagd hebben of ze namen zaken mee uit uw magazijn, zonder te betalen. U was deze situatie beu en zou besloten hebben om het land te verlaten. Tevens zou u sinds 2009 deel uit maken van een lokaal comité dat zich tegen de taliban verzette en dat samen wou werken met de autoriteiten. Een neef van uw vader zou het leger onderdak hebben geboden. Hij zou door de taliban gedood zijn en zijn zoon zou ontvoerd zijn door de taliban. In april 2010 zou u naar Karachi gegaan zijn en twee weken later zou u Pakistan verlaten hebben per schip. Op 15 juni 2010 diende u uw asielaanvraag in. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: krantenartikels i.v.m. uw ontvoering, de ‘FIR’ (First Information Report) en de ‘application’ i.v.m. uw ontvoering, een oordeel van de ‘jirgah’, uw huwelijksdocumenten en vertaling, uw identiteitskaart, uw ‘NICOP’ (National Identity Card for Overseas Pakistani), uw Belgische bibliotheekkaarten, bankkaarten, een kopie van een deel van uw paspoort, geboorteaktes, zakelijke documenten, domicilie, een officiële correctie van uw naam, zakelijke documenten, kranten over de algemene situatie in uw thuisregio. Na uw gehoor stuurde u de originelen van verschillende van bovenstaande documenten op.”

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

“U benadrukte het belang van uw ontvoering in 2005. Uw ontvoerders zouden tot de taliban behoren en zelfs na uw vrijlating zouden ze u niet met rust hebben gelaten. U verklaarde dat er een directe band bestaat tussen deze ontvoering en uw vertrek uit Pakistan enkele jaren later (gehoorverslag CGVS p. 9). In dit licht is het dan ook verwonderlijk dat u ondanks het door u aangegeven belang van dit incident, over dit voorval met geen woord repte op de vragenlijst van het CGVS ingevuld op de DVZ (Dienst Vreemdelingenzaken). Uw verklaring hiervoor was stereotiep en weinig aannemelijk. U stak de schuld namelijk op de tolk die u bij de DVZ bijstond (gehoorverslag CGVS p. 9). Uw bewering dat deze tolk u niet alles liet vertellen is weinig waarschijnlijk. Uit de vragenlijst blijkt immers dat er in detail werd ingegaan op het incident waarbij de neef van uw vader omkwam en zijn zoon ontvoerd werd (vragenlijst punt 3.5). Eveneens blijkt dat de vragenlijst u werd voorgelezen in het Pasjtoue en dat u deze hierna ondertekende. U hebt dan ook alle kansen gekregen om uw ontvoering te vermelden. Dat u dit niet deed, breekt de geloofwaardigheid van dit incident af. Het is dan ook duidelijk dat u dit element pas later toevoegde om de ernst van uw relaas te verzwaren. U ondersteunde deze ontvoering met enkele krantenartikels, een ‘FIR’, een ‘application’ en een oordeel van een ‘jirgah’. Nergens uit deze documenten blijkt echter dat u ontvoerd werd door de taliban zoals u beweerde (gehoorverslag CGVS p. 8). Uit uw documenten blijkt echter wel dat u ontvoerd werd wegens geldzaken en een zakelijke kwestie. Uw verklaring hiervoor dat de politie een ‘FIR’ niet registreert zoals u dat zou willen, is onvoldoende (gehoorverslag CGVS p. 8). Voorts wist u niet exact wanneer u vrijkwam, terwijl men toch kan verwachten dat zo’n gebeurtenis in uw geheugen gegrift zou staan (gehoorverslag CGVS p. 8). U beweerde dat deze talibs u nog jarenlang geld en goederen afhandig maakten, maar u kon deze bewering op geen enkele manier staven. Uw bewering ontvoerd te zijn door de taliban is dan ook ongeloofwaardig. Daar deze ontvoering volgens u één van de hoofdoorzaken van uw uiteindelijke vertrek uit Pakistan vormt, komt de algemene geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees in het gedrang. U verklaarde dat een neef van uw vader door de taliban gedood werd en zijn zoon werd ontvoerd. Dit zou voor u de druppel zijn die de emmer deed overlopen (gehoorverslag CGVS p. 9). Nochtans wist u niet wanneer uw familieleden deze problemen kenden, noch wist u enig document voor te leggen dat deze gebeurtenissen zou ondersteunen (gehoorverslag CGVS p. 10). U beweerde lid te zijn van hetzelfde comité als deze familieleden, maar u wist niet te zeggen wanneer dit comité werd opgericht (gehoorverslag CGVS p. 10). U beweerde dat uw comité in contact stond met een militair, maar u kende maar weinig details van deze man (gehoorverslag CGVS p. 10). Uw bewering actief betrokken te zijn in dit comité komt dan ook weinig geloofwaardig over. Tenslotte dient nog opgemerkt dat er maar weinig geloof kan worden gehecht aan uw beweerde vluchtroute. U beweerde Pakistan per schip verlaten te hebben. Van dit schip wist u enkel te zeggen dat het een vrachtschip was en dat de bemanning gele kledij droeg en dat de vlag vooral geel was. U kende geen enkel ander detail van dit schip, zoals naam, nationaliteit, details van de vracht of de bemanning, stopplaatsen, enz.

(gehoorverslag CGVS p. 5- 6). Deze stereotiepe beschrijving van uw vluchtroute komt dan ook ongeloofwaardig over, temeer daar u duidelijk over een eigen paspoort beschikte. U legde tijdens uw gehoor enkel een kopie van enkele pagina's van uw geannuleerde paspoort voor. Uw origineel paspoort zou u hier thuis hebben liggen. U beweerde bereid te zijn om een kopie van elke pagina van uw paspoort voor te leggen, maar hoewel u na uw gehoor verschillende originele documenten voorlegde, legde u geen kopie van uw volledig paspoort voor (gehoorverslag CGVS p. 5). Ook dient vastgesteld dat u voor de DVZ had verklaard nooit een eigen paspoort te hebben bezeten (gehoorverslag CGVS p. 4). U weet deze tegenstrijdigheid opnieuw aan de tolk. U kon ook geen exacte datum geven dat uw paspoort geannuleerd werd (gehoorverslag CGVS p. 5). U beweerde een nieuw paspoort verkregen te hebben, maar u zou deze aan uw agent gegeven hebben. U kon echter geen reden opgeven waarom uw agent dit paspoort nodig zou hebben, noch deed u enige moeite om dit belangrijke identiteitsdocument terug te krijgen (gehoorverslag CGVS p. 5). Dit alles wekt dan ook de sterke indruk dat u iets probeert achter te houden. Wat er ook van zij, nergens uit uw dossier blijkt dat u nood heeft aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève. Daar het toekennen van elk soort statuut afhankelijk is van geloofwaardige verklaringen, komt u ook niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming. De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. De authenticiteit van de documenten die uw ontvoering dienen te ondersteunen, kan gezien bovenstaande vaststellingen betwijfeld worden. Uw zakelijke documenten en schooldocumenten voegen niets wezenlijks toe aan uw asioldossier. De inhoud van uw identiteitsdocumenten en die van uw familieleden wordt niet betwijfeld. De krantenartikels hebben zoals u aangaf een algemene inhoud."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing. Hij stelt dat hij de ontvoering door de taliban tijdens zijn eerste gehoor niet heeft vermeld omdat hem werd gevraagd welke concrete gebeurtenis hem doen besluiten heeft zijn land te verlaten. Hij stelt dat zijn ontvoering inderdaad een zakelijke kwestie was aangezien men steeds meer geld eiste. Hij stelt dat men een vluchteling moeilijk kan verwijten geen oog te hebben voor de details van het vervoermiddel waarmee men zijn land ontvlucht. Hij stelt dat het onmogelijk is om Pakistan te verlaten als men zijn nieuwe paspoort niet inlevert. Hij stelt dat men hem tijdens zijn eerste gehoor vroeg of hij zijn paspoort bij zich had en dat hij daarop ontkennend heeft geantwoord omdat het bij hem thuis lag. Tot slot stelt verzoeker dat Pakistan veelvuldig wordt getroffen door zelfmoordaanslagen van de taliban, door terrorisme en door mensenrechtenschendingen en dat in juni 2011 in Peshawar nog een dubbele ontploffing heeft plaatsgevonden waarbij 35 mensen zijn gedood en ruim 80 mensen gewond zijn geraakt.

2.2. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad hecht immers geen geloof aan verzoekers asielrelaas. De commissaris-generaal heeft vooreerst terecht geoordeeld dat het verwonderlijk is dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken zijn ontvoering door de taliban niet heeft vermeld. Dit klemt des te meer nu verzoeker bij het Commissariaat-generaal verklaarde dat er een direct verband is tussen zijn ontvoering en zijn uiteindelijk vertrek in 2010. Verzoeker kan niet gevolgd worden in zijn betoog dat hij de ontvoering niet heeft vermeld omdat hem werd gevraagd welke concrete gebeurtenis hem doen besluiten heeft zijn land te verlaten. Uit de vragenlijst blijkt immers dat hem werd gevraagd om een zeer kort overzicht te geven van de belangrijkste feiten (vragenlijst CGVS, 2). Het feit dat verzoeker op dat ogenblik zijn ontvoering door de taliban niet vermeldt, doet ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Verder heeft de commissaris-generaal ook terecht gesteld dat het weinig aannemelijk is dat verzoeker niet kan zeggen wanneer de neef van zijn vader door de taliban werd gedood en zijn zoon werd ontvoerd, noch wanneer het comité waarvan hij beweerde lid te zijn werd opgericht. Hij kon ook geen documenten voorleggen van de dood en de ontvoering van zijn familieleden en hij kende ook maar weinig details van de militair waarmee het comité in contact zou hebben gestaan. Verzoeker geeft geen verklaring voor deze vaststellingen.

Verder stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk heeft verklaard dat hij nooit een paspoort heeft gehad (verklaring DVZ, vraag 21). Verzoeker legt ter terechtzitting kopie neer van zijn oude paspoort. Daaruit blijkt dat verzoeker tussen 2005 en 2007 veelvuldig naar het buitenland reisde. Verzoeker verklaarde dat er een rechtstreeks verband bestaat tussen zijn ontvoering in 2005 en zijn vertrek in 2010. De vaststelling dat

verzoeker, hoewel hij blijkens zijn paspoort hiertoe meerdere malen de gelegenheid had, gewacht heeft tot 2010 alvorens internationale bescherming te vragen relativeert dan ook op ernstige wijze de ernst en de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Tot slot stelt de Raad vast dat verzoeker zijn beweringen over de algemene veiligheidstoestand in Pakistan niet met concrete bewijselementen ondersteunt. Het feit dat Pakistan veelvuldig wordt getroffen door zelfmoordaanslagen van de taliban is bovendien op zich niet voldoende om te kunnen spreken van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER